

paa et Par Box-Herrestøvler udgør 3 Kr. 50 Ø; og Omkostningerne 2 Kr., tilsammen 5 Kr. 50 Ø., saa at Forskellen mellem den danske og den tyske Udgift ved Fremstillingen af et Par Herrestøvler bliver 4 Kr. 55 Ø. i tysk Favør. Men dertil kommer, at ifølge den samme Kilde har Garverne dernede visse Fordele, som Skotøjsfabrikanterne kan falde tilbage paa; man beholder nemlig Huderne nede i Tyskland og garver dem selv. Paa denne Maade fremkommer der yderligere Gevinst for Skotøjsfabrikanterne af et Par Kroner, saaledes at Forskellen i Priserne bliver en 6 Kr. 55 Ø. i tysk Favør. Naar man nu ved, at man i Tyskland har de mægtige Skotøjsindustricenter med de største og mest moderne Maskiner, som overhovedet findes i Verden, vil man forstaa, at en Toldforhøjelse som den, her er Tale om, slet ikke vil være nogen Beskyttelse for den danske Industri. Tyskerne kan i Fremtiden fuldstændig overfylde vort Land med færdige Varer. Det vil være ganske umuligt med den Beskyttelse, her er sat, paa effektiv Maade at beskytte den danske Skotøjsindustri. Det kunde vi derimod med Importreguleringen, og det er derfor i højeste Grad beklageligt, at Regeringen har taget saa meget Hensyn til de Protester, man paastaar, der er kommet udefra, at den har ment at maatte forlade Importreguleringen. Men jeg tager vel neppe heller fejl, naar jeg med Hensyn til Skotøjet mener det samme, som jeg sagde om Cigarerne, at det Formaal, der ligger bagved, er i hvert Fald i nogen Grad det at skaffe Statskassen forøgede Indtægter.

Naar Forholdet er saaledes, som jeg har oplyst, med Hensyn til Konkurrencen fra Tyskland for Skotøjets Vedkommende, vil man kunne forstaa min lille Bemærkning fra før om, at man ikke maa vente, at Arbejderne vil gaa ind paa de Fordringer, man stiller til dem. Jeg skal i denne Forbindelse oplyse, hvorledes Skotøjsarbejdernes Lønninger er. Jeg har taget disse Oplysninger fra Statistiske Efterretninger Nr. 7 for 2. Marts; de ligger paa vore Pladser, og enhver kan kontrollere Rigtigheden. De Lønninger, jeg her meddeler, er ikke Lønninger, som Arbejderne har opgivet til Statistisk Departement, det er Arbejdsgiverforeningen, der har opgivet dem, saa jeg gaar ud fra, at de i

hvert Fald ikke er i Arbejdernes Favør. Vi ser dér, at Timelønnen for Skotøjsarbejdere, saadanne, som arbejder paa Fabrik, var i Juli Kvartal for Mænd i København 1 Kr. 69 Ø. Vil man omsætte denne Løn til Ugeløn, bliver det 81 Kr. 12 Ø. Men der er senere sket en Reduktion af 6 pCt., hvorved Ugelønnen kommer ned paa 76 Kr. 25 Ø. For Provinsen er efter den samme Omregning Ugelønnen 63 Kr. 62 Ø., for Kvinder i København 43 Kr. 32 Ø. og i Provinsen 35 Kr. 65 Ø. Ser vi nu efter i Statistiske Efterretninger for 12. Februar 1923, hvor der findes Oplysninger om, hvad en Familie behøver for at leve, og man omregner den Opgivelse dér, som er for et Aar, til, hvad Udgiften bliver pr. Uge, saa finder man, at til Fødevarer medgaaer der 32 Kr. 86 Ø., til Klæder, Fodtøj, Vask 11 Kr. 42 Ø., til Bolig 8 Kr. 52 Ø., til Brændsel og Belysning 5 Kr. 33 Ø., til Skatter, Kontingenter og lignende 10 Kr. 85 Ø. og andre Udgifter 7 Kr. 23 Ø., det giver tilsammen 76 Kr. 21 Ø. pr. Uge. Indtægten for de bedst stillede Skotøjsarbejdere, altsaa de mandlige Arbejdere i København, var 76 Kr. 25 Ø., og da Udgiften efter det her nævnte Budget er 76 Kr. 21 Ø., er der altsaa et Overskud af 4 Ø. til at flutte sig for. Og ser vi paa Lønnen, som den er for Mænd i Provinsen og Kvinder baade i København og Provinsen, er der et betydeligt Underskud, hvis man regner med de nævnte Tal. Man vil altsaa forstaa, at der for Arbejdernes Vedkommende ikke er noget at tage af Lønnen. Absolut intet. Det vil alene af den Grund være umuligt at tage noget, at deres Indtægter absolut ligger saaledes, at de lige kan komme igennem med Lønnen. Der er intet at boltre eller more sig for, der er lige akkurat til det nødvendige.

Med Hensyn til Arbejdstidens Forlængelse skal jeg bemærke, at den nuværende 8 Timers Arbejdsdag er fastsat i Henhold til Overenskomst med Arbejdsgiverforeningen i 1919. Jeg ved meget vel, at der er en Bevægelse oppe blandt Arbejdsgiverne, som gerne vil have Arbejdstiden forlænget udover de 8 Timer, ikke fordi de savner Arbejdskraft — den er der rigelig af, som alle ved, gaar der ca. 60 000 Mennesker, der intet har at bestille —; men naar man nu ønsker Arbejdstiden forlænget, og